

DE BOZE HEKS IS WOEDEND.

Een vreemd geluid klonk door het woud. Uit de verte zou je kunnen denken dat het een najaarsstorm was, maar dat was het niet. Het was de heks, die razend en tierend door het bos rende. "Oei, wat ben ik kwaad!" riep ze.

"Oeioeioei, wat ben ik verschrikkelijk kwaad! Durf jij te lachen, eekhoorn? Daar, dan heb je wat om te lachen." Ze zwiepte met haar toverstaf en plaf! waar de eekhoorn had gezeten, zat nu een denneappel.

"Zo," gilte de heks. "Nog meer liefhebbers? Jullie soms, paddestoelen?" en plaf! waar de paddestoelen hadden gestaan, lagen nu wat stenen. Stampend draafde de heks verder, en al dravend veranderde ze wormen in takken, bosbessen in bramen, bramen in bosbessen, en een oude pad werd omgetoverd in een molshoop.

De dieren hadden zich zoveel mogelijk verstopt en wachtter sidderend tot de heks uitgeraasd zou zijn. Maar het duurde erg lang.

"We moeten iets doen," zei een marter, die met wat andere dieren in een diep hol was gekropen. "Als ze zo nog even doorgaat, heeft ze het hele bos omgetoverd, en wij moeten hier wonen, tenslotte."

De dieren knikten ernstig, maar wat ze moesten doen, wist niemand. "We moeten haar aanvallen," riep een tor, maar dat was te gevaarlijk. "We moeten met haar praten," zei de uil. "Gewoon, rustig praten, dan gaat haar boze bui wel over."

"Een prachtidee," zei de marter spottend. "Dat ga jij